

Neko će pomisliti da je u Starčevu bilo saamo harmonikaša, a kad bi se svi prebrojili mislim da ne bi bilo dovoljno prstiju na obadve ruke. Samo u neposrednom komšiluku gde je rođen i gde je živio Nikola - Niča ili kako su ga još zvali Bata Poljak bilo ih je bar pet. Niča je rođen 1948. godine od oca Đure i majke Ane, rođene Lapić. Imao je i sestru Kristinu - Tinu, rođenu 1952. godine. Kao deca, oboje su bili krupni, za razliku od nas ostale dece. Možda su se umetnuli na ujaka Lapića, jer ostali u porodici baš i nisu bili tako visoki i krupni, a i dedu su mu zvali Markić, očigledno zbog toga što je bio čovek sitnije gradje.

Poljakovi baš nisu imali previše zemlje, tako da je već deda Markić bio poljočuvar i na taj način zaradjivao za porodicu, a čika Đura je takodje, pored poljoprivrede bio svirac - harmonikaš, te na taj način dodatno zaradjivao za porodicu. Niči baš nije išla škola, a i pred sam kraj osnovne škole zaljubio se u Katarinu Kaju Nedeljkov, komšinicu, koja je samo godinu mlađa od njega. Nisam siguran da su oboje i završili osnovnu školu, a kako su oboje bili maloletni venčali su se tek 1966. godine, mesec dana nakon što je Niča napunio osamnaest godina. Nije ovo bilo ništa čudno za Starčevo, jer su maloletnički brakovi nekada bili uobičajeni. Iz braka, Niča i Kaja imaju dva sina.

Kako se porodica povećavala, trebalo ju je i održavati. Nije preostalo ništa drugo nego da Niča preuzme zanat od oca, nauči da svira harmoniku i tako počne zaradjivati. U svirku je krenuo sa tatinom starom harmonikom. Bila su to i pogodna vremena, kad je bilo dosta svatova, a i kad su sva slavlja u porodicama bila popraćena svirkom harmonikaša. Zarade su bile sve bolje, a i Niča je bio sve traženiji harmonikaš. Nabavio je i novu, veću i bolju harmoniku, dugmetaru, jer je na takvoj i učio sviranje, a sva je bila ukrašena raznobojnim "dragim" kamenčićima, tako da je sva svetlucala. Samostalno sviranje koji put je bilo naporno, teško je bilo izdržati koji puta dva dana i dve noći svirati u svatovima i zadovoljiti sve prohteve gostiju.

Kako je umro čika Vasa Zlata - Karavaja, još jedan starčevački harmonikaš, njegov sin Ivica nije imao drugog izbora, nego da nauči sviranje. Zanat je učio od čika Đure i samog Niče, te su postali i partneri u svirkama po svatovima i raznim slavljima. Nekako u isto vreme Tina se udala u Perlez, a i njezin muž je bio harmonikaš, tako da su i njih dvojica po Banatu svirali na raznim veseljima. Repertoar se morao i uvežbati, pa u zavisnosti od toga ko je bio partner na nekoj svirci, kod Poljakovih se mogla čuti duet harmonika i radnim danima, ili s Ivicom ili s Tininim mužem. S obzirom da se Niča najviše okrenuo svirkama po svatovima i ostalim porodičnim veseljima, vrlo retko ga se moglo kao harmonikaša videti na nekad popularnim priredbama takmičenja sela u organizaciji seoskih domova kulture, jer to je bilo za zabavu, a svirke po svatovima i slavljima donosile su zaradu.

Zarada se odrazila i na ukupni život Poljakovih, tako da su poboljšali i svoje stambene uslove. Srušili su staru kuću i napravili novu veliku, računajući na veliku porodicu, jer su tu već bili i dva odrasla sina. Kaja je svog Niču ispraćala i dočekivala sa svirki, brinula se o porodici i kući, no bez obzira što je imao relativno miran život, česta nespavanja i naponi ostavili su traga na Ničino zdravlje. Počeli su problemi sa srcem i krvotokom, što je uticalo i na njegov dalji rad. Morao je da prestane da svira, a ne znam da je svoje znanje preneo na nekog od sinova.

O STARČEVCIMA - Nikola Poljak - harmonikaš

Napisao Vinko Rukavina
četvrtak, 09 jul 2015 12:37

Sve lošije zdravstveno stanje vezlo ga je za kuću, jer zbog teškog oštećenja srca slabo se je smeo i da se kreće. I poslednji put kad sam ga video, u proleće 2012. godine, još se na licu videla duša čoveka veseljaka i zabavljača, ono što je obeležilo čitav njegov život. Nikola - Niča, Bata Poljak napustio nas je dan pre nego je napunio 64 godine. Pokopan je na starčevačkom Rimokatoličkom groblju.